

ТАНЦЫ ПА-ДАРОСЛАМУ,

(Заканчэнне.

Пачатак на 1-й стар. «СГ».)

— Па праўдзе, я заўсёды ма-
рыла займацца балетам. Але
ў пачатку 80-х у горадзе нават
нічога падобнага не было, таму
мама завяла мяне на народныя
танцы. А калі мы пераехалі жыць
на Сельмаш (мікрараён у Гомелі. —
Аўт.), то я трапіла ў танцаваль-
ны клуб «Палеткі», дзе займала-
ся да самага выпуску са школы ў
харэографа Юрыя Лабанава. Тут
ужо быў і першы вальс, і кадрыль,
і сучасныя павевы. Спартыўныя
бальныя танцы ў нас толькі набі-
ралі папулярнасць.

Прыкладна ў той час мы з Ге-
нам і пазнаёміліся. Я вучылася
ў дзясятым класе, ён вярнуўся з
арміі. Маладыя, прыгожыя. Літа-
ральна праз тры дні пасля сустрэ-
чы мы ведалі, што пажэнімся. Так
яно і адбылося: пасля выпускнога
падалі заяву ў загс. Не кажу, што
гэта ўзор і так павінны рабіць ін-
шыя. Але калі ты кахаеш чалавека
і ўплэўнены ў ім, то навешта ця-
гнуць? У нас шмат сяброў, якія так-
сама рана пажаніліся і добра жы-
вуць не адно дзесяцігоддзе. Вось і
ў нас сёлета жамчужны юбілей —
30 гадоў разам.

Калі мы рыхталіся да вясел-
ля, вырашылі развучыць некалькі
фігур для танца ў загсе. Па да-
памогу звярнуліся да Юрыя Ге-
надзевіча. Яшчэ тады ён сказаў
мужу: «Гена, у цябе здольнасці!
Трэба танцаваць». Але дзе там!
Мы толькі пачыналі сямейнае
жыццё, нарадзіўся сын, я вучыла-
ся на завочным. Адным словам,
было не да вальса.

— Калі вярнуліся да забы-
тага хобі?

— Калі сын з'ехаў вучыцца ў
іншы горад, мы засталіся дома
ўдвоіх. Вечары каля тэлевізара
пачалі ўваходзіць у звычку. Хоць
мы і імкнуліся да актыўнасці: муж
хадзіў на футбол, я — на фітнес,
гэтага было недастаткова. Калі
я сказала Гену, што мы ідзем на
танцы, у яго быў шок.

— Паставілі мужа перад
фактам?

— Не, але было блізка да гэ-
тага (усміхаецца). Некалькі разоў
я схадзіла на заняткі сама, пагля-
дзела, што ды як. Аднак бальныя
танцы — гэта абавязкова пары,
таму трэба было вызначацца з
партнёрам.

— Генадзь, вядома, не да-
пусціў, каб жонка танцавала з
чужым мужчынам?

— Гэта быў мой хітры ход,
каб зацягнуць яго ў зал (смяец-
ца). Праўда, згадзіўся муж толь-
кі пры ўмове, што пасля танцаў
будзе магчымасць паплаваць у
басейне. Самае цікавае, што ён
хутка ўцягнуўся. Пасля заняткаў
у студыі глядзеў у інтэрнэце вы-
ступленні прафесіяналаў, сачыў
за чэмпіянатамі свету, у яго з'я-
віліся свае «любімчыкі».

— Мяне ўкалолі, заразлілі тан-
цавальнай ліхаманкай! — пацвяр-
джае словы жонкі Генадзь.

— І ўсё ж з самага пачатку для
нас гэта была забава. Адночы мы
выпадкова сустрэліся з Аляксеем
Лабанавым — сынам Юрыя Ге-
надзевіча. У яго свая школа танцаў
у ЗША, час ад часу ён прыязджае
на радзіму, праводзіць тут семі-
нары. Нам вельмі пашанцавала,
што Аляксей Юр'евіч узяўся трэні-

раваць нашу пару. Хоць на першых
занятках і пажартаваў: «Лепш бы
стаялі. Стайце вы добра». Кожны
крок, позірк, узмах рукі — усяму
мы вучыліся літаральна з нуля. Вы-
нік — харэограф-сын амаль паўта-
рыў словы бацькі: «Гена, ты не тым
займаўся па жыцці!»

— Шлях да тытула чэмпіёнаў
краіны быў складаны?

— Тое, што мы танцуем, не-
дарма адносіцца да спорту. Пад-
час трэніровак (заўважце, не рэ-
петыцый) пацееш не менш, чым
у трэнажорнай зале. Мала таго,
што ўсё цела ад кончыкаў паль-
цаў да павек знаходзіцца ў на-
пружанні, дык яшчэ трэба, каб
яно рухалася ва ўнісон з партнё-
рам. Помню, развучвалі квікстэп,
і Аляксей тлумачыў Гену, як пра-
вільна дыхаць падчас танца. Муж
пасмейваўся, маўляў, я дзесяць
гадоў футболам займаўся, ска-
каць умею і дыхальная сістэма
ў мяне ў парадку. Праўда, праз
некалькі хвілін ад яго самаўпэўне-
насці не засталася і слядоў: танец
забраў усе сілы і збіў дыханне.
Надзвычай складаны ў фізічным
плане і венскі вальс.

Таму займацца даводзіцца
шмат. Тройчы на тыдзень —
уласна танцы ў клубе «Палеткі»
пад кіраўніцтвам Юрыя і Аляксея
Лабанавых. Мы працуем над еў-
рапейскай праграмай: квікстэп,
павольны вальс, танга, павольны
факстрот і венскі вальс. Дадатко-
ва ідзе харэаграфія, дзе вучымся
валодаць сваім целам, а таксама
ходзім у басейн.

— І ўсё дзеля чаго? Медалі
ці задавальненне на першым
плане?

— Мой бацька казаў: «Нада
шаваліцца!» Вось я і «шавалюся», —
жартаўліва прыгадвае наказ ста-
рэйшых на гомельскай гаворцы
Генадзь. — Мы не гонімся за рэй-
тынгамі і цвяроза ацэньваем свае
магчымасці — як-ніяк прыйшлі
ў гэты від спорту досыць позна
(Вользе было 38, а мне — 43). Але
ведаем, што можам дастойна
предстаўляць краіну на між-
народным узроўні. Напрыклад,
летась у Германіі на сусветным
першынстве мы абышлі 90 пар
са 125. Згадзіцеся, нядрэжны
вынік для гомельскай пары без
связяў і з даволі сціплым до-
сведам выступленняў? Летась
удалася палепшыць рэйтынгі
ў Дрэздэне і Вене.

У пачатку лютага пара Карчэўскіх узяла «серабро» на чэмпіянаце Беларусі па спартыўных бальных танцах.

Нягледзячы на тое,
што на міжнародных
спаборніцтвах мы высту-
паем пад сцягам краіны
і прадстаўляем Беларус-
кі альянс танцавальнага
спорту, усе выдаткі за
ўдзел, пражыванне, пра-
езд прыходзіцца браць
на сябе.

— Але яно таго вар-
тае. Танцы поўнасьцю
перамянілі наша жыц-
цё, — далучаецца Воль-
га. — Ёсць пары, якія
ставяцца да гэтага вы-
ключна як да спорту:
прыехаў, выступіў, па-
ехаў дадому. Мы глядзім
на спаборніцтвы шырэй.
Вяздджаючы на чэмпія-
наты за мяжу, абавязко-
ва складаем культурную
праграму: наведваем му-
зеі, тэатры, нацыяналь-
ныя паркі. Калі б не тан-
цы, мы хутчэй за ўсё не патрапілі
б у многія гарады. Гэтыя паездкі
замяняюць нам водпуск.

— У якіх краінах ужо пабы-
валі? Што больш за ўсё запом-
нілася?

— Аб'ехалі палову Еўропы.
Там зусім іншая культура ўспры-
мання бальных танцаў. Паўфіна-
лы і фіналы спаборніцтваў — гэта
ўжо не проста спорт, а цэлае
шоу, ці правільней казаць, баль.
На іх прыходзяць як у Вялікі тэатр.
Сімфанічны аркестр, афіцыянты
ў белых пальчатках, свечкі. На-
ват глядачы апранаюць вячэрнія
касцюмы, каб падчас перапын-
каў таксама выйсці на паркет і па-
вальсаваць, — кажа Генадзь. —
«Сеньёры» там дзеляцца на не-
калькі ўзроставых катэгорый,
кожная з якіх налічвае па некалькі
сотняў удзельнікаў. У нас на пер-
шынстве краіны прадстаўнікоў
гэтай групы можна пералічыць
па пальцах.

— Разам з тым, нельга ска-
заць, што беларусам бальныя
танцы нецікавыя. Гэта класіка.
Яна, як вядома, ніколі не старэе.
Студый і клубаў хапае і ў нас. На-
род спрабуе, уваходзіць у смак.
Але, магчыма, пакуль не гатовы
да выхаду на спаборніцтвы.

— Як сын ставіцца да вашага
захаплення?

— Вельмі ганарыцца. Ён, да-
рэчы, калі маленькі быў, таксама
рваўся на заняткі танцамі ўслед

З сынам Янам.

за дзяўчынкай, якая яму пада-
балася. Але мы аддалі яго ў му-
зычную школу. Зараз разумею,
што паступілі правільна. Баль-
ныя танцы — гэта спорт, і каб
у ім дасягнуць значных вынікаў,
трэба выкладвацца па поўнай.
Дзеці трэніруюцца не менш за
дарослых, няўдачы ўспрымаюць
вастрэй. Нават у нас, дарос-
лых танцораў-аматараў, быва-
юць расчараванні і слёзы. Што
ўжо казаць пра 12—15-гадовых
падлеткаў?

Сын не шкадуе, што тады не
пайшоў танцаваць. Зараз ён
усур'ёз цікавіцца трыятлонам, бе-
гае марафоны. Трэніроўкі штодня
па раскладзе. Кажы, што мы
яго станючы прыклад.

— Як танцы паўплывалі на
вашы адносіны?

— Усё залежыць ад таго, з
якога боку глянуць. Не буду ўтой-
ваць: падчас трэніровак можам і
пасварыцца. Мы павінны рухацца
як адзінае цэлае, а гэта атрымлі-
ваецца не заўсёды. Таму, бывае,
што дадому з залы я іду пехам
(астываю пасля канфілікта), а муж
едзе на машыне. У парыве эмо-
цый магу сказаць: «Усё, больш
ніякіх танцаў!» Але калі зноў зай-
грае музыка, пачуецца шалясцен-
не сукенак — не стрымацца.

У той жа момант, танцы робяць
адносіны глыбейшымі, як і любое
іншае сумеснае хобі. Толькі тут у
вас ёсць магчымасць паказаць
свае пачуцці праз мастацтва ру-
хаў і зрабіць гэта так, каб усе
«ахнулі».

— Дома танцуеце?

— З кухні ў залу ўваходзім
толькі ў рытме танга, — жартуе
Генадзь.

— Калі сур'ёзна, то па-за
паркетам танцаваць даводзіцца
рэдка. Адночы на вяселлі далі
маладому пакаленню невялічкі
майстар-клас па венскім вальсе.

— Калі мэты стаць першымі
няма, то аб чым марыце?

— Як мінімум, датанцаваць да
катэгорыі «Гранд Сеньёры» (па-
ры ўзрастам з 61 года. — Аўт.).
Неяк у Штутгарце мы трапілі на
выступленне танцораў 70+. Колькі
грацыі і гонару было ў іх рухах!
Хочацца, каб і мы ў іх узросце
змаглі вольна і кружыцца, гле-
дзячы адно на аднаго.

Ганна КУРАК,

фота з архіва герояў.

Мінск — Гомель — Мінск.

Мамін дзённік

ЧЫМ БЫ ДЗІЦЯ НІ ЦЕШЫЛАСЯ...

Калі ў мяне пытаюцца пра любімую
цацку майго дзевяцімесячнага сы-
ночка, я, шчыра кажучы, упадаю ў
ступар. І не таму, што шкадуем гро-
шай, каб дагadzіць свайму першын-
цу. Акурат наадварот — варта нам з
Цёмікам было патрапіць у бальніцу,
як яго бацька замест таго, каб пры-
везці сыну штосьці знаёмае, выра-
шыў скупіць ледзь не паўдзіцячай
крамы. У выніку кольцы з пірамідкі
малы пагрыз і забыўся, ляльку-не-
валяшку дэманстратыўна скінуў з
бальнічнага ложка, да круцёлкі з
шарыкамі ўвогуле не праявіў увагі,
а пакунак з чарговай бразготкай мы
нават не адкрылі...

Такога, каб сын сядзеў і працяглы
час забавляўся з нейкай цацкай, я не
прыгадаю. Нават да машыны-сама-
звала, у якой пад кіраўніцтвам дзеда
любіў катацца па ўсёй кватэры, сёння
іншы інтарэс. Пераверне дагары нага-
мі і заіграе ў кабінку, гузаў, адтуліны
ў колах... пакецікі з гарбатай. Пад-
раную старэйшым сынам грунтоўную
каробку з рознымі гатункамі любімага
напою бабуля Аліна нават не хавае. Па-
добную калекцыю гарбаты прыйшлося
канфіскаваць і ў бабулі Ірыны — цяпер
толькі знаходзім пакецікі пад канапай,
у шафцы і нават у пыласосе. «Запаслівы
ўнук, — смяюцца. — Будзем ведаць, дзе
ў чорны дзень занадку шукаць».

Любіць Арцёмка і цыбульку «перабі-
раць». Не паспееш засунуць у рот соску —
дык яшчэ і на смак пакаштуе. А ўжо як
дарвецца адчыніць якую шафку, то ўво-
гуле больш нічога не трэба: калі б чулі,
з якой радасцю ён выцягвае адтуль рэчы,
наўрад ці злаваліся б! Нават калі гэта любі-
мімыя талерачкі ці раўнютка складзена
бялізна. Праўда, калі малы гуляе ў хованкі
з дарагім цолам ці набліжаецца да гарш-
коў з кветкамі, бабуля не да смеху.

Заслала на падлогу артапедычны
дыванок, каб Арцёмка па ім папоўзаў,
пастаяў на гумаваых няроўнасцях —
маўляў, карысна для тактыльных ад-
чуванняў. Дык вось, ляжалі тыя яркія
квадрацікі на бачным месцы не адзін
дзень — увагі нуль. Толькі вырашыла
скласці, каб не заміналі, раптам у ма-
ленькага чалавека прачнуўся інтарэс.
Аказалася, высоўваць-засоўваць іх у
каробку цікавей.

На кухні з малым непаседам мяне
выручае лядоўня. Ды не ў тым сэнсе:
каб накарміць яго, яшчэ трэба паста-
рацца! Пакуль я гатую, Цёмік забавля-
ецца з магніцікамі. Адарве — і плясне
пад ногі. Як кажучы, чым бы дзіця ні
цешылася... Грызе свае сандалі — на
здораўе, выцягвае з упакоўкі пампер-
сы і раскідае іх па пакоі — зборам, б'е
пульта ад тэлевізара — купім новы, ірве
свежы нумар «Звязды» — пачытаем у
інтэрнэце. Маўчыць — і дзякуй за гэта!

Мама мая, канешне, абуралася. Маў-
ляў, не было раней такой разнастайнас-
ці ў цацках, але і дзеці былі пры справе.
Пасадзіць мяне малую ў калыску, накі-
дае лялькаў-мішак ды ідзе абед гата-
ваць, у хаце прыбіраць. Прыйдзе спаць
класці, а я ўжо сёмы сон бачу (майго
Цёмку пакуль добра не пакалышаш,
казку не прачытаеш, часам ледзь не
станцеш, спаць не пакладзеш). Даста-
не паціху цацкі, прыкрые мяне і далей
ідзе хатнім клопам займацца.

Іншы час — іншыя дзеці. Была б у іх
цацка — максімум дзве, напэўна, дара-
жылі б імі, гулялі. Дык мы ж не бацькамі
будзем звацца, калі дазволім свайму
нашчадку з адной толькі лялькай ці ма-
шынкай забавляцца! Вось і ствараем у
сябе дома дзіцячыя крамы, якія, калі
малое падрасце, знішчаем, бо і аддаць
няма каму — дэфіцыту сучасных дзеці
не ведаюць. І шчыра кажучы, дай Бог,
каб так і было.

Вераніка КАНЮТА.